

Nurafiz

Halal söznən azad ollam Ömür adlı bu qəfəsdən

Bələni aşdım daha,
Yol gedirəm ahəstə.
Ömrə layla çalmışam
Sözümün dizi üstə.

Durub kimə ərk edim,
Qanlı tutum niyəsə?
Eh... özümə uduzdum
Mən bu ömrü deyəsən.

DAHA DEYƏMMİRƏM

Daha deyəmmirəm qayıdım geri,
Çırmanıb kül töküm, ev tikim kənddə.
Şəhərdə adına yazdığım şəri
Görəsən, oxuyub kim sevdi kənddə?!

Yenə kim əndərdi gileylərini,
Qınağa bələdi getdiyim yolu.
İldə üç-dörd dəfə kəndə gəldiyim,
Qırx ildir şəhərdə getdiyim yolu?!

Ağac olammadım yol qırağında,
Kölgəmə sığmadı bir qarışqa da.
Uzaqdan-uzağa salam yolladım,
Heç dadı qalmadı bir qarışda da.

Çıxıb öyəcəyim nəyim qalıb ki,
Öyüddən, danlaqdan keçibdi daha.
Adına yazdığım bircə misramı
Son dua biləydi kaş ki, Allaha.

BİR MİSRA O YANA BAŞQA HAVADI

Bir misra o yana başqa havadı,
Orda itirmişik ömrün dadını.
Vaxtı səbrimizin cibinə qoyub,
Ayrılıq qoymuşuq hələ adını.

Sevincin tamını yadırgamışıq,
Daha yaşımızın dərd ölçənində.
Ayağa durammır xatirələr də,
Yolunu azıbdı fikrin çənində.

İllərin yel döyən payız vədəsi,
Qismətin sonuncu payıdır yollar.
Daha əvvəlki tək vaxt çapammırıq,
Daha üzümüzə qayıdır yollar.

DAHA DƏRD DƏ BEZİB MƏNDƏN

Ha sıxdadım, ha ləlidim,
Hey döz deyir, demir gecdi.
Sınıq-salxaq bir ümidə
Öyrəşincə - ömür keçdi.

Günlərimin dadı qaçıb,
Gün yaşamır günüm daha.
Əlli yaşı yorub gəldim,
Ayrılıqdı yönüm daha.

Daha dərd də bezib məndən,
Xoş günlər gəlir yadıma.
Paltar yaraşmırsa, neynək,
Ölüm yaraşır adıma.

NAĞİL

Getdin...
Sükuta bələdin minalanmış səbrimi-
səsinin şəkli qaldı yadımda.

Daha
yaddaşımı diksindirir
hər gələn xəbər
ayrılıq adında.

Hər gün
ömrümün qapısını döyür
ayrılığın ərklə.
Söylə,
necə nağıl qoşum sənə
ayağı yalın ürəklə?

MƏN ÖMRƏ LAYLA ÇALDIM

Gəldiyim yol upuzun,
Nəfəs dərdim arada.
Neçə güvənc yerində
Ağ göründü qara da.

FİKRİM DAMIR AĞIR-AĞIR

Qəfil dönüb geri baxdım,
Xatirələr kövrək, həzin...
O səs onun səsi idi,-
Mən tanıyan Nurafizin.

Pıçıltılar xatirənin
Qapısını döyür pəsdən.
Halal söznən azad ollam
Ömür adlı bu qəfəsdən.

Vaxtın səbri daralıbdır,
Fikrim damır ağır-ağır.
Daha ömrün yağışları
Payızın ovcuna yağır.

ALIN YAZIN “HƏBS” OLAB

Qayğılıların ağrısı
Saçlarına dağılıb.
Yuxusuz gecələrin
Qanı gözə sağılıb.

Alın yazın „həbs” olub
Barmaq adlı qəfəsdə.
Pıçıltın qərib düşüb
Bu piyadə nəfəsdə.

Onsuz da hara çəksən
Ayrılıq gülümsənir.
Elə sus, sükutunla
Oxuya bilim səni.

BELƏCƏ, BƏXTİMİN GÜNORTA VAXTI

... Beləcə, bəxtimin günorta vaxtı
Yenə yanaqlarım nəm işğalında.
Axşamım ağ şama ləlik düşübdü,
Yığvalım gün döyür işıq halında.

Canımın ağrısı dadamal quzu,
Təliyə bilmirəm özgə sağmala.
Ərkim də çatmayır ayrılıqlara,
Deyəm ki, peşqəşdi - dağıt, yağmala.

Yarası qan verir qaysaq yerindən,
Çəməndə boy verən lələsi təzə.
Oxunan nəğmənin havası köhnə,
Lap Nuhdan qalmadı, naləsi təzə.

HƏR EV BİR AÇARDI

Şəhərdən gəlmişəm, qapımız bağlı,
Ay qonşu, de, bizim açar sizdəmi?
Anam sağ olsaydı gileylənərdi:
"-Günü daşa dönmüş niyə gözləmir?"

Hər ev bir ağacdı, suyu kəsilib,
Ömrü ovub gedən "eh"di ac dərdi.
Günə çıxan yoxdu, ağzı günədi
Boşalan evlərin ehtiyac dərdi.

Boş qalan evlərin işığı yetim,
Qaranlıq eymənir divardan-daşdan.
İt səsi kəsilib həyəət-bacanın
Sükutu dağılır daha obaşdan.

Evlər öz içinə sıxılıb qalıb,
"Ay qonşu" səsinə hay verən yoxdu.
Meyvələr ağacda "qız qarayıbdı",
Yetimə-yesirə pay verən yoxdu.